

1992 ha estat l'any de la banda del Vendrell

Un dia amb els Lax'N'Busto

El dia 25 de febrer sortia al carrer el tercer àlbum de Lax'N'Busto, *Qui ets tu?* Dos dies després feien el primer concert de promoció al Complex Roc 34 de Vic. EL TEMPS va passar el dia amb ells.

Setanta-vuit concerts: més d'un per setmana, d'aquests una cinquantena només a l'estiu; 40.000 discos venuts del segon àlbum, el que els ha donat el símbol amb què tothom els identifica: la capsa de laxants d'on van treure el nom del grup. A més, van fer la cançó "Per què ser gran?" per a la sèrie televisiva *De què vas?* i Pemi Fortuny; van intervenir en la pel·lícula *No et tallis ni un pèl*, de Francesc Casanova: "EL1992 ha estat, sens dubte, l'any dels Lax'N'Busto, ¿oi?" Camí de Vic, la Meridiana queda ja uns quilòmetres enrere. Pemi, el cantant, al volant; al costat, l'Anna, la seva companya; al darrere, l'altre Pemi i qui signa. Són les quatre de la tarda passades. Responen amb un moviment de cap alhora que fan un gest d'escepticisme amb la boca i alcen les celles. És una modesta manera de dir que no ho saben i de dir sí alhora. D'acceptar

que han triomfat, vaja. I enguany ja tenen 25 concerts signats, entre ells el II Tirant de Rock (a València, el 24 d'abril), i el de SOS Racisme (a Barcelona, el 21 de març), on compartiran cartell amb Lluís Llach i Els Pets.

Camí de Vic, on tocaran a les dues de la matinada a la sala Què? del Complex Roc 34. Fa dos dies que el tercer disc de la banda, *Qui ets tu?*, és al carrer. El mateix dia que Sopa de Cabra presentava el seu *Mundo infierno* de caràtula jetrotul·liana al Zeleste (Barcelona). I va ser justament en aquell concert on vam decidir, amb en Jesús i en Jimmy, de passar tot el dissabte plegats. Jesús estava afònic: "Això de la promoció és l'hòstia. No sé quantes entrevistes hem fet en un parell de dies".

Qui li ho hauria dit fa set anys, en 1986, quan tot just s'estrenava al Ven-

Lax'N'Busto, com tants altres grups, van començar molt joves fent versions de cançons que els agradaven per passar l'estona..

JORDI VIDAL

drell, on una colla d'amics formada, entre altres, per Pemi Fortuny (tenia 19 anys), Jesús Rovira (16 anys), Pemi Roviro (15 anys) i Jimmy Pinol (14 anys) feien de les seves. Va ser llavors quan, juntament amb algun amic més, van decidir de formar un grup de rock per a passar l'estona. Van decidir d'esbotzar cançons conegudes que els agradaven. I així, entre versions, entre cordes i percussions, cadascun d'ells havia de lligar el seu futur a un instrument musical: els dos Pemis, a la guitarra –el Fortuny, a més, a la veu–; el Jesús, al baix –potser perquè és el més llarg de tots–, i el Jimmy, a la bateria. Aquest és, precisament, el secret de la banda: pujar a l'escenari a aquesta edat els ha fet madurar junts, tots tenen una mica de tots. S'endevina en ells una maduresa més aviat precoç.

I van començar a fer concerts per la comarca. Després vingueren les maquetes –a Pemi Roviro, li encanta de recordar el primer cop que va sentir que en un cotxe que passava pel costat sonava la segona–; els concursos; la màner (l'Elisabet), que els va permetre de tocar molt en directe –KGB, Bikini, el Zeleste antic, el del carrer Argenteria...– i que encara avui controla, amb la col·laboració de Miguí Rané, aquesta colla d'indomables des de l'agència Tinglado Management. Eren molt joves. Són, encara avui, molt joves. Pemi Fortuny ho recorda amb cara d'entremaliat: "Vam tenir molts maldecaps a casa. Pensa que el Jimmy,

per exemple, tenia 14 anys quan va començar. Tocàvem en llocs on ell no podia entrar, i així uns quants anys més. Bé, menys a mi, a tots els passava el mateix. Recordo que jo li feia una mica de pare: 'això no ho facis' i aquestes coses". ¿I ara? "Ara, la cosa ha canviat molt –continua el nen de cal Quimet, com el coneixen al Vendrell–, la gent va a la pastisseria de la mare i li diu: 'He vist el teu noi a la tele', i ella s'infla. Ara ens hi guanyem la vida. I pel que fa al Jimmy, doncs, ja el veus. Aquest matí, quan hem arribat a Catalunya Ràdio, el primer que ha fet ha estat fotre'm un escàndol perquè no havia anat de festa ahir a la nit. Ara ens estira a tots".

En Jimmy i en Cristian –Cristian G. Montenegro, l'últim a entrar al grup, és, a més d'un guitarrista excepcional, un tímid estudiant de quart de Filosofia a la

El triomf ha arribat per als Lax'N'Busto i el preu que han de pagar és una inacabable campanya de promoció que els porta d'entrevista en entrevista i de concert en concert.

JOAN MARÍ

Universitat de Barcelona— són els únics que han arribat puntuals al *Catacrac* de Catalunya Ràdio, que avui, 27 de febrer, és dedicat exclusivament als Lax'N'Busto. L'estudi del programa és col·lapsat de jovenalla, dins i fora. Les fans de dins fan fotos i uns nois fan una torre al carrer mentre ells aplaudeixen. S'acaba el programa i el *hall* de la ràdio es transforma en un autèntic mercat d'autògrafs i dedicatòries.

Camí de Vic, els Pemis tenen només una preocupació al cap: El Último de la Fila també presenta, quatre hores abans que ells, *Astronomia razonable*, el nou disc. I a més, a casa: “No vindrà ningú al nostre concert”. Parlem de grups que fan versions seves: simpàtic símptoma de fama. I Pemi Fortuny recorda el primer cop que ho va veure en directe: “Va ser a Formentera —on els Lax'N'Busto hi feren, fa dos estius, el primer concert de les Illes—. Vam anar a una discoteca i hi tocaven els Spioks; quan s'assabentaren que jo era allà, em feren pujar a cantar-ne una”. I l'Anna, amb un somriure: “El Pemi es va emocionar i tot”.

I camí de Vic, amb l'“Under my thumb” dels Rolling Stones als altaveus, tampoc no obliden, il·lusionats, que avui estrenen equip de so. Cada dia, òbviament, són més exigents; per això han fet comprar, al noi a qui lloguen l'equip des del primer dia i que ha ascendit amb ells, l'equip que més els agrada: “El que utilitza Keith Richards: un Clair Bros nord-americà”. El primer que fan tots, un cop

arribats a Roc 34, és anar de cap a les torres de so: “Cada altaveu pesa cent quilos”, diu un dels qui munten l'escenari. En Jesús al·lucina: “És el que portaven els Extreme, el millor concert que hem vist en un any; se sentia que *flipes*... ens vam animar quantitat”. I l'Elisabet puntualitza: “Aquest no és el nou; el vostre és de camí, aquest l'hem portat d'Osca i és l'únic que hi ha a tot l'estat espanyol”.

Després se'n van tots al camerino a fer nones. Tots menys en Pemi Fortuny. El Migui parla del Cristian: “Quan estudia, toca la guitarra; si fa exàmens i tenim bolo, quan no prova so ni toca, és a la furgoneta estudiant”. Un parell d'hores més tard fem cap al camerino, i hi trobem el Cristian que llegeix un llibre sobre Hegel. No debades, unes hores abans confessava, al *Catacrac*, d'on havia tret el títol de la cançó instrumental “Meditacions guitarrístiques”: “Estudiava les “Meditacions filosòfiques” de Descartes i...”

Dediquen dues hores a posar els instruments a punt. Comproven un registre: estan extasiats amb l'equip Clair Bros. “A sopar —cria l'Elisabet cap a les 10.30— que fem tard”. Manquen tres hores i mitja per al concert i ja hi ha gent que fa cua a un parell de graus sota zero. Camí del Restaurant Toni Petit, amb els cotxes coberts de gebre, revoltats pel fred i la cua, criden a la gent que va cap al concert: “Tireu, tireu, que no us en penedireu, ja ho veureu”. Ningú no els escolta. Amanida, embotit, botifarra amb

seques i xai sota un cartell que diu: “Dis-sabte, tancat per festa setmanal. Gràcies”.

La païda, la fan al camerino, on passen la darrera hora amb els tècnics: el de so —Xitu, que havia estat guitarrista de Pau Riba— i el de llum —Jordi, tècnic de Sopa de Cabra fins fa ben poc—. Allí es couen els últims detalls abans de l'assalt a l'escenari. I ningú no entra al búnquer sense la contrasenya: “Soy Cristofer, vengo de Raticulín a hacerme un frings”. I responen: “Weyss du frings tunait”. Només una persona és lliure del tràmit: ‘Quico el progre’ (l'actor Ferran Rané), germà de Migui, el mànager, que para per Vic perquè ha de fer d'animador en la festa d'elecció del millor esportista de la ciutat i ha passat a desitjar-los sort.

Salten a l'escenari i l'apoteosi és total. La sala Què? està a rebotar. Endarrere queden “Carme Flavià”, “Tinc fam de tu” o “Miami Beach”, amb què van fer grans passos cap a la fama. Avui presenten *Qui ets tu?* Una hora i mitja de concert, bisos inclosos. Ja no tornaran a sortir. I mentre el públic, insaciable i content, en demana més, ells es tanquen i comencen un procés d'autocrítica amb una seriositat que sorprèn. Volen pagar el preu de la professionalització: “En la setmana de *stage* que farem tot això s'ha de solucionar”. Volen defensar a mort “el millor disc dels tres que hem fet”. No hi ha perdó.

Joan Marí